

Phần 20

Chương 96

Tam Phương Chuẩn Bị Xuất Phát

Lâm Thành Trác nhàn nhạt nhìn lướt qua Tiểu Tịch, phá lệ một câu nói làm cho Thập Nhị thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Biết rồi, chuyện này ta sẽ cân nhắc, người theo Tiểu Tịch cô nương đi dạo một chút đi.”

Thập Nhị nhìn vẻ mặt áy náy của Lâm Thành Trác, biết nhất định là vì khiến hắn đi theo nàng giải sầu. Mặc dù mình căn bản không có cái gì ám ức, nhưng chuyện này nếu nàng là nhược điểm nắm ở trong tay, đoán chừng về sau Lâm Thành Trác sẽ đối với nàng nói gì nghe nấy.

Tiểu Tịch lôi Thập Nhị còn không có từ trong tin dữ tỉnh lại, cười híp mắt ra khỏi phòng. Sau đó khoát tay áo từ biệt hướng về phía Độc Cô Úc đang ăn không biết ngon. Độc Cô Úc u mê ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ, đợi đến khi trong phòng cũng không còn có mùi của nàng, lúc này mới chợt ý thức được cái gì, buông chén đũa xuống chạy ra ngoài.

“Tiểu Tịch cô nương, người đi thật lâu rồi, muốn làm cái gì?” Thập Nhị đi theo ở phía sau, hắn vốn cho là Tiểu Tịch sẽ nghĩ ra phương pháp li kỳ cổ quái gì để chinh hắn. Nhưng là bây giờ nhìn lại, hình như Tiểu Tịch không có hứng thú vui chơi cái gì, chỉ chậm rãi đi ở trước mặt. Sau đó lơ đãng đi tới Bích Thủy Hồ, đứng ở trên con đường lát đá ngoài đình.

Thập Nhị cũng dừng lại cách một mét ở ngoài, canh chừng bóng lưng nàng, im lặng không lên tiếng.

“Thập Nhị, người có từng thích qua ai đó hay không?” Tiểu Tịch mím miệng hỏi.

Thập Nhị sửng sốt một chút, hình như có chút xấu hổ nói: “Tiểu Tịch cô nương... Chúng ta là ẩn sĩ, từ nhỏ đều ẩn núp ở trong bóng tối, trong suy nghĩ trong nội tâm chỉ có một mục đích, thời điểm Lâm gia cần chúng ta là lúc vô điều kiện xuất hiện. Làm sao có thể có cơ hội thích người nào... ngay cả tiếp xúc với nữ tử, cũng là ít lại càng ít...”

Tiểu Tịch nhẹ giọng cười một tiếng, quay đầu lại hỏi: “Ta không phải là trong ít lại càng ít đó chứ?”

Thập Nhị ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống, để cho tóc nàng như trân châu đen càng thêm lộ ra vẻ rục rờ, như là thác nước lóe sáng nhu nhả. Nụ cười của nàng so với tia sáng ánh mặt trời nhún nhảy càng rục

rõ hơn, con người sáng rõ, như rơi vào rượu xuân, hẳn giống như nhìn thấy sóng nước mênh mông, đứng ở nơi đó gần sát như thế, rồi lại xa xôi như thế.

Đúng vậy, vẻ đẹp của nàng không gì sánh kịp, vì vậy khiến các công tử ưu tú như thế đều có chút khuynh tâm. Mặc dù họ phải trả giá thể thảm, cũng muốn bảo vệ nàng, giống như là bảo vệ một pho tượng thánh khiết trong trắng, một đóa hoa sen không nhiễm nước bùn, là người mà tất cả mọi người nguyện hết lòng che chở thật lòng thương yêu, động lòng người như thế, ám áp như thế.

“Thập Nhị, người gặp được ý trung nhân thì nói cho ta biết đi, ta sẽ đi cầu bọn hắn. Có nhà có thể thất nếu như còn làm công việc nguy hiểm như thế thật không tốt...” Tiểu Tịch đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn, sáng khoái nói.

Trong nháy mắt Thập Nhị có chút hoảng thần, nhưng rất nhanh liền cười xấu hổ, giống như vừa ở trong mộng mới tỉnh hận không được cho mình một cái tát. Cô gái hắn gặp qua ngoại trừ người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, chính là kẻ địch lúc thi hành nhiệm vụ hung hiểm âm độc. Duy nhất duy nhất, chính là nàng, luôn là để cho hắn rất quần bách khác hẳn một tinh linh vui sướng như vậy.

“Đa tạ Tiểu Tịch cô nương.” Thập Nhị nhàn nhạt đáp lại, Tiểu Tịch cảm thấy vẻ mặt của hắn có chút chán nản, có chút đồng tình với bọn họ những ân sĩ này. Ân sĩ Lâm gia, phục tùng vô điều kiện mọi mệnh lệnh, cho dù là nhiệm vụ nguy hiểm có liên quan sinh tử cũng muốn hoàn toàn tập trung tinh thần đi giải quyết, giống như là đặc cảnh nằm vùng ở hiện đại. Mỗi một giây cũng coi như là điểm cuối của sinh mệnh, mỗi một khắc đều đáng quý trọng. Hắn sẽ không có thể thiếp sao, cứ an phận như vậy chục năm, cô gái nào sẽ gả cho người nam tử không có tương lai chứ. Nàng không khỏi có chút khổ sở, vì người trong võ lâm mà có một loại bi ai này, nhưng nàng nhìn không hiểu nét mặt Thập Nhị, không biết ẩn sâu trong mắt của hắn là ưu thương và hèn mọn lùi bước cỡ nào...

Yêu, nếu như cũng có thể nói ra khỏi miệng, nếu như cũng có thể làm cho đối phương biết, là có may mắn hay là bất hạnh...

Lúc này, trên bầu trời đột nhiên nổ rộ một pháo hoa ngắn ngủi.

Thập Nhị ngửa đầu nhìn, nắm chặt quả đấm thờ phào nhẹ nhõm nói: “Tam công tử sắp trở về rồi!”

Độc Cô Úc ở Lâm gia vẫn không quên nghiên cứu phát minh làm bằng gỗ của mình. Mỗi ngày đứng ở trong phòng củi đóng cửa suy nghĩ, thoát nhìn rất buồn bực, thật ra thì hắn tuyệt không phải bởi vì “Thất tình”, mà là đang nghiên cứu diện mạo của mình.

Ở Bắc Hải Thánh nữ cung, trừ đi hắn và Thu Vô Cốt là hai mỹ nam tử, trước kia lúc hành tẩu giang hồ sẽ mang theo áo choàng hoặc là cái khăn che mặt, bởi vì sợ cô gái khác sẽ đối với hắn vừa thấy đã yêu. Nhưng sau lại gặp nhiều vô số, lại đều là người hơn người, hơn nữa ở Lâm gia này, mình hèn mọn giống như

một người làm bình thường. Điều này làm cho hắn nhớ tới khi còn bé ở trong một đám đệ tử đó, mình vẫn luôn là một người đàn nhất kém cõi nhất hèn nhất vậy, võ nghệ cũng vẫn là người rất yếu.

Nếu như không có sư phụ dễ dàng tha thứ và trông nom, có lẽ hắn không sẽ sống đến cuối cùng, cũng sẽ không làm Đại Đệ Tử còn sống ở đời. Hắn vẫn cảm thấy, mình tựa như một cây cỏ nhỏ được đại thụ sum xuê che chở, hèn mọn và yếu ớt, chịu đựng không được gió táp mưa sa. Cho nên hắn nghĩ muốn một mình hành tẩu giang hồ chứng minh thật ra mình là người rất có đảm đương. Thế nhưng sau nhiều năm qua, mình chỉ là vui đùa với thế gian, chỉ là đơn giản làm theo ý mình, để chứng minh thực lực của mình mà trộm cắp. Nhưng mất đi hăng hái thì ném hết tất cả bảo vật, bởi vì từ đầu đến cuối hắn không có tìm được cho mình ý nghĩa chân chính và vị trí tốt nhất.

Hắn giơ dao nhỏ, khắc từng vết dao nhỏ ở trên một cục gỗ, mới vừa nhìn qua hình dáng, là một pho tượng tượng gỗ.

Bùm... một tiếng, cửa phòng chứa củi mở ra, Độc Cô Úc giật mình xô dịch tay, ngón tay tay bị dao nhỏ làm bị thương.

“Nha! Làm sao lại chảy máu rồi!” Tiểu Tịch chạy vào, nắm ngón tay bị thương của hắn cau mày.

Độc Cô Úc ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái, rút tay về lại, nhưng Tiểu Tịch hung ác mạnh mẽ nắm được tròng mắt nhìn hắn nói: “Làm gì, chơi xấu hồ à! Thiệt là.” Tiểu Tịch móc ra khăn tay sạch sẽ băng bó lên ngón tay hắn, cười nói: “Trước kia ta á, thường hay bị thương chảy máu, Đường Đường luôn chuẩn bị cho ta rất nhiều khăn tay sạch sẽ đấy, ừ, đây chính là một cái trong đó. Hắn nói rồi, mỗi ngày cần phải mang theo một cái, bởi vì bảo vệ không cho phép lúc nào thì sẽ gây ra phiền toái, ha ha... hôm nay ta rất khỏe mạnh, cho ngươi dùng á!”

Tay nàng rất thuần thục nhuần nhuyễn, rất nhanh tay băng bó kỹ ngón tay hắn, cuối cùng còn thắt nút hai lỗ tai con thỏ, thoạt nhìn rất dí dỏm. Nàng nắm ngón tay của hắn cười gật gật đầu mà nói: “Không tệ, không tệ đi! Rất tốt!”

Độc Cô Úc ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Tiểu Tịch bĩu bĩu môi, nói: “Không có việc gì, ngươi là người duy nhất biết Thánh nữ cung, là dẫn đường của chúng ta, khách nhân quan trọng!”

“Chỉ là khách?” Mi tâm Độc Cô Úc nhăn lại thành một chữ bát (八) nhàn nhạt.

“A, không phải, hi hi, ngươi là bạn tốt của ta!” Tiểu Tịch che miệng cười nói: “Ngươi và Lưu Y, Đường Đường, Thành Trác và Âm Âm, mọi người đối với ta đều quan trọng giống nhau. Mặc kệ người nào trong các ngươi xảy ra chuyện ta đều sẽ làm việc nghĩa không được chùn bước xông ra cứu các ngươi đấy! Tiểu Úc Úc thì sao, giống như rất thương cảm đó, nếu là vì chuyện Nguyệt

Duy cũng không đáng đâu, người ta thiên sinh lệ chất, là có chút giống như nữ nhân á... Nhưng rừng rậm lớn như vậy, người nhất định phải treo cổ trên một thân cây ư, ta biết tiểu Úc Úc là người rất kiên cường.” Nàng đứng vỗ vỗ bả vai Độc Cô Úc, giống như là chủ nhân trên cao nhìn xuống an ủi tiểu sủng vật vậy.

Độc Cô Úc vui vẻ cười cười, sau đó giơ lên tượng gỗ mới khắc có một nửa quơ quơ ở trước mắt nàng nói: “Đây chính là mộc tượng hình người lần đầu tiên ta làm trong đời, tặng cho người.” Hắn dùng ngón tay bị thương nắm dao nhỏ, sau đó mím môi hết lòng điêu khắc vì nàng. Tiểu Tịch đứng ở một bên khom người, nhìn hắn thận trọng hạ dao, khắc ra tướng mạo của nàng.

Vào lúc giữa trưa, nắng ấm chiếu sáng trên không, một phòng ấm áp, nhưng ở một địa phương khác lại lạnh lẽo như là địa ngục.

Lâm Đường Hoa đứng ở trước quan tài Thu Vô Cốt, hai người áo trắng giống nhau, băng bó trong suốt lóng lánh và quan tài, cũng chiếu rọi sắc mặt của hai người sáng long lanh mà trấn tĩnh.

“Thiếu chủ, hoa lan mang tới rồi.” Thanh Xà Sứ giả rón rén đi tới, vẫn vừa sợ lại cung kính đối với người thiếu chủ này.

“Ừ.” Lâm Đường Hoa gật đầu một cái, nhận lấy hoa lan Thanh Xà Sứ giả đưa tới, sau đó đặt ở một bên quan tài, nói: “Đang ở Thiên Sơn trên nóc đầu, đột nhiên nham sâu và Diệu Hương nhiều. Không phải là không dưới chân Phù Vân nào, không tới hiểu nhau đi không lưu.” (Tạm dịch: Trên đỉnh Thiên Sơn, hương thơm khắc sâu. Không phải cãi dưới chân Phù Vân, tới không hiểu nhau đi không để lại.)

Đây là một chậu Hương Phu Lan hắn thích nhất, hôm nay đưa cho đệ đệ thân sinh của mình cũng không quá đủ. Có lẽ Diệp Trang còn không biết người này mới chính là con trai ruột của mình, nhưng Tư Đồ Môn chủ đã sớm nói với hắn, quái tượng chắc sẽ không gạt người.

“Thiếu chủ, Cung chủ phái thuộc hạ đến hỏi thăm, khi nào khởi hành đi đại hội võ lâm.”

“Đại hội võ lâm, có mời Thánh nữ cung sao?” Lâm Đường Hoa cười nhạt hỏi, đùa nghịch nhụy hoa lan.

“Nhưng... Thiếu chủ, Cung chủ nghĩ thừa dịp lần này rửa sạch sỉ nhục trước kia, Thánh nữ tộc chúng ta đã từng bị nhân sĩ tự xưng chính phái đuổi đi, lần này lại là cơ hội tốt, có Thiếu chủ ở đây, nhất định có thể...” Thanh Xà Sứ giả lời đến khoe miệng, bị một ánh mắt của Lâm Đường Hoa bác bỏ đi.

“Ta ở đây, sẽ biến tà môn ngoại đạo trở thành danh môn chính phái à...” Lâm Đường Hoa cười nhạt một tiếng, nhưng trong lời nói lại không có một tia ấm áp, lạnh lẽo làm cho người ta run lên.

“Nhưng mà, đây là tâm nguyện của Thánh nữ tộc bao nhiêu năm...” Thanh Xà Sứ giả hạ giọng thấp xuống chút, cúi đầu.

Trong không khí là một mảnh yên lặng, qua hồi lâu Lâm Đường Hoa mới nói: “Đi xuống đi.”

Trong phòng băng chỉ có hần và đệ đệ của mình, nghe nói, thời điểm Tiểu Tịch ở đây, mỗi ngày đều là nàng lau cho hần, sửa sang lại quần áo cho hần, cho nên mới được sạch sẽ chỉnh tề như vậy.

Chợt thấy bên gối hần để một cái túi thơm nho nhỏ, hần cầm lên đặt ở trong lòng bàn tay, là một túi thơm màu xanh ngọc, bên trong chính là hoa thơm phổ thông dùng một lần, cũng là trước kia thời điểm Tiểu Tịch tắm rửa giặt quần áo thích dùng nhất, cho nên trên người hần luôn có hương thơm đủ các loại hoa, mát mẻ hợp lòng người.

Đám người Lâm Phượng Âm ra roi thúc ngựa lên đường, không có gian nan hiểm trở, lại có thêm một Thu Trường Khôn dẫn đường hợp cách. Nếu không phải Tư Đồ Tinh Nhi một khóc hai nháo ba thắt cổ yêu cầu Thu Trường Khôn đi theo về nhà, bất kể như thế nào Lâm Phượng Âm cũng không mở miệng.

Lưu Y đã tỉnh rồi, vượt qua thời kỳ nguy hiểm nhất, nhưng dinh dưỡng không đủ dẫn đến thân thể hết sức yếu ớt, cho nên bọn họ vẫn lựa chọn đi xe ngựa.

“Sư phụ, đệ tử cô phụ kỳ vọng của người...” Đây đại khái là một câu nói dọc đường Lưu Y nói nhiều nhất.

“Sai lầm chính là sai lầm rồi, không cần nhiều lời làm gì nữa.” Thu Trường Khôn cũng là lời nói ác độc như vậy, không cho người ta có cơ hội hỏi cái chút nào.

“Sư phụ, đệ tử sẽ trở về Phùng gia.” Lưu Y nhàn nhạt nói, tràn đầy bất đắc dĩ.

Tư Đồ Tinh Nhi hừ nhẹ một tiếng, nói: “Người nào đồng ý người trở về Phùng gia rồi hả? Phải về cũng là trở về Tư Đồ gia!”

Thu Trường Khôn im lặng không lên tiếng, Lâm Phượng Âm nhắm mắt dưỡng thần, Bạch Nguyên Phong ngược lại hào hứng bùng bùng. Liên tục thảo luận y dược kết hợp cùng đồ ăn với Lưu Y, chuẩn bị cho Bất Dạ Thành tăng thêm dược thiện mới.

“Lưu Y huynh, cho dù là Tư Đồ gia hay là Lâm gia, căn bản chỉ cần không làm trái với ích lợi của Bạch mỗ và Phượng Âm huynh, ta nguyện ý cùng huynh tới cùng, phải biết huynh nguyện ý đầu nhập vào trong việc buôn bán của ta, trong chốn võ lâm ồn ào hỗn loạn cũng không phải là một địa phương an ổn. Trong thương nghiệp cũng không giống nhau, huynh sẽ phát hiện một chuyện tốt đẹp hơn.”

Bạch Nguyên Phong luôn luôn giới thiệu lời kéo, nhưng mà Lưu Y toàn tâm toàn ý chỉ hy vọng lấy được sự tha thứ của sư phụ.

Bạch Nguyên Phong có chút nóng nảy, cuối cùng ra đòn sát thủ.

“Lần trước nghe huynh nói muốn gặp nương tử của huynh, huynh yên tâm, nếu huynh gia nhập vào ta, mặc kệ nương tử của huynh là Bồ Tát Thần Tiên hay là Yêu Ma Quỷ Quái, ta đều có thể cho người tìm về cho huynh.”

Lưu Y ngó hắn một cái, ánh mắt tràn đầy chờ mong, nói: “Thật ra thì, nàng chỉ là một cô gái rất bình thường, nhưng mà với ta mà nói thì ngay cả Thần Tiên cũng không kịp, Tiểu Tịch là nữ hài tử khả ái nhất ta đã gặp...”

Trong không khí, trong nháy mắt có như băng tinh giá rét đang lưu động tăng lên theo cấp số nhân.

Bạch Nguyên Phong yên lặng không nói, mắt phượng hẹp dài của Lâm Phượng Âm lần đầu tiên có địch ý với Lưu Y. Tư Đồ Tinh Nhi chợt cười sáng sủa, nói: “Nguyên Phong ca ca, người đánh bàn tính sai lầm rồi! Tiểu Tịch tỷ tỷ không cần phải hao tâm tổn trí đi tìm, Phượng Âm ca ca nói cho ta biết, Tiểu Tịch tỷ tỷ đã trở lại Lâm gia, hiện tại đoán chừng lại đang nghiên cứu chuyện đùa giỡn ăn ngon!”

Thu Trường Khôn vẫn rượu bất ly thân, cảm giác không khí giữa những người trẻ tuổi này thật vi diệu, không biết nên may mắn hay là bất đắc dĩ. Mình chỉ là lượm được một cô gái lạc đường ở trong rừng rậm lúc trời mưa to giàn giụa, thế nhưng dính dấp ra nhiều ân ân oán oán như vậy. Mà con trai của mình, đồ đệ của mình đều đang bị cái cô nương đầu đầy bụi đất đó mê hoặc xoay quanh, không biết rốt cuộc nàng có chỗ đặc biệt gì...

Xe ngựa thật nhanh chạy về hướng Hoa Châu, đi theo phía sau hiển nhiên là đội ngũ thương lữ cũng là xe ngựa lao đi. Bóng dáng người đánh xe ở dưới trời chiều có vẻ có chút mệt mỏi và cô đơn, nhưng tất cả mọi khó khăn cũng không bó buộc được thần sắc hă hê, cái này so với buôn bán, kiếm một mớ khăm.

Chương 97

Mọi Mặt Chuẩn Bị Chiến Cuộc

Tin tức Lâm Phượng Âm trở lại Hoa Châu thành, truyền thật nhanh đến Lâm gia, người đầu tiên nhảy nhót nhót chính là Tiểu Tịch.

“Trở lại? Trở lại?” Tiểu Tịch nghe được có người bẩm báo trong sân, đang nằm vùi vàng bật dậy, leo từ trên giường xuống, liền thoáng mặc quần áo mang giày vào, bùm... một tiếng đẩy cửa ra, chạy nhanh đi về nơi cửa chính.

Bằng qua sương phòng, xuyên qua nhà chính, lướt qua tiền đình, cho đến trước cửa lớn, nhìn thấy Lâm Thành Trác chấp tay sau lưng đứng ở dưới ánh mặt trời. Cửa chính, ánh mặt trời màu nâu đỏ lấp lánh nhảy nhót như nốt nhạc, hắn quay đầu lại, định thần nhìn Tiểu Tịch ăn mặc xốc xếch, đi tới, chỉnh sửa cổ áo nàng cho đúng, gỡ lấy sợi tóc của nàng đang tán lác qua một bên, cười nói: “Vội vàng lo lắng làm gì.”

Tiểu Tịch ngượng ngừng cười cười, ngay sau đó chỉnh sửa y phục của mình một chút, sau đó le lưỡi một cái dí dỏm nói: “Đây không phải là nghe nói Âm Âm trở về sao, ta tới nghênh đón hẳn.”

“Ừ, chỉ là vừa vào thành, không vội.” Giọng nói của Lâm Thành Trác nhấn mạnh từng chữ rõ ràng, ôn hòa và âm áp giống như là tấm chắn được ánh mặt trời sấy qua, có một loại cảm giác làm cho người ta thân thiết.

Hai người sóng vai đứng ở ngưỡng cửa, chỉ chốc lát sau Ngân Túc Nguyệt Duy cũng đi ra nghênh đón.

Tiếng vó ngựa vang tới, ngay sau đó một tiếng ghìm cương ngựa vang lên, Tiểu Tịch không kịp chờ đợi bước ra ngưỡng cửa, đứng ở trước mặt xe ngựa mới vừa dừng lại, kích động hô to: “Âm Âm! Lão nương tới đón người đây!”

Lâm Phượng Âm đang sửa sang lại bọc quần áo, nghe một tiếng hò hét như thế thiếu chút nữa ngã nhào. Bạch Nguyên Phong bật cười, Tư Đồ Tinh Nhi cùng hẳn hai mặt nhìn nhau lại chế giễu Lâm Phượng Âm nói: “Phượng âm ca ca, mẹ của người, thật trẻ tuổi nha!”

Lâm Phượng Âm dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, áo bào màu xanh biếc tung bay trong gió xuân giống như là chồi non mới nhú cành, giày lây dính bụi đất, nhất định là xe ngựa không ngừng vó chạy về. Ngay cả là Lâm Phượng Âm thần sắc thiên tư cũng có vẻ hơi mỏi mệt, không hề yêu mị như vậy nữa, mà nhiều hơn là âm trầm nặng nề, khom người cười nói: “Nhi tử thỉnh an mẫu thân, không biết nhi tử đi mấy ngày nay, mẫu thân ăn được thuốc tốt gì bảo vệ tuổi thanh xuân? Cho ta kiểm tra một chút xem.” Nói xong, nụ cười quen thuộc treo lên khóe miệng, sau đó giễu cợt cười một tiếng đi tới, túm chặt cổ tay Tiểu Tịch liền kéo vào trong nhà luôn.

Tiểu Tịch vội vàng cười khúc khích khoát tay chào hỏi với những người còn lại đang từ trong xe ngựa chui ra ngoài. Nụ cười của Bạch Nguyên Phong nhạt nhòa, vẫn như cũ ung dung sang trọng đứng ở nơi đó, khó nén quý khí. Tư Đồ Tinh Nhi mím miệng, không biết hỏi thăm Bạch Nguyên Phong cái gì. Rồi sau đó, từ trong rèm lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Lưu Y, cười cực kỳ nhạt nhẽo.

Tiểu Tịch chợt định trụ, sững sờ nói: “Lưu Y, làm sao có thể bệnh thành bộ dáng kia?”

Lâm Phượng Âm lúc này mới nhớ tới bây giờ không phải là thời điểm “Dọn dẹp” nàng. Vì vậy ngừng lại, buông tay nàng ra nói: “Lưu Y mới vừa giải độc, đoạn đường này cũng rất khổ cực, chúng ta ngồi xuống ăn cơm trước rồi hãy nói.”

Bạch Nguyên Phong đi vào cửa, lễ phép gật đầu, lui tới cửa Lâm gia giống như là ra vào nhà mình vậy.

Lưu Y đã có thể chậm rãi đi bộ, mặc dù có chút suy yếu, nhưng bên trái là Tư Đồ Tinh Nhi bên phải là Tiểu Tịch, hai người đều dìu đỡ lấy hẳn. Nụ cười

của Lưu Y mặc dù có chút tái nhợt, nhưng cũng rực rỡ giống như ánh nắng mặt trời trước kia.

Trên bàn cơm, Thu Trường Khôn ngồi ở chủ vị.

Rốt cuộc Tiểu Tịch biết tại sao ban đầu đứng ở cửa Lâm Thành Trác có một chút sàu muộn. Bởi vì hắn đã sớm nhận được tin tức truyền đến, cha đẻ của mình, sẽ cùng trở lại Lâm gia.

Tiểu Tịch cắn chiếc đũa, cau mày nhìn Thu Trường Khôn, thật sự cảm thấy rất ít có nam tử nào ở cái tuổi này còn phong nhã hào hoa như vậy. Có anh khí, cũng có khí chất văn nhã, càng có một loại hơi thở yêu mị mê hoặc lòng người, nhưng mà ba phong cách không hợp nhau lại dung hợp tại cùng một chỗ, cũng tự nhiên như vậy. Đối mặt với ánh mắt hoa si đang nghiên cứu của Tiểu Tịch, Thu Trường Khôn chỉ là cười nhạt, giơ lên ly rượu một bên, hỏi thăm với nàng. Tiểu Tịch cũng hào sảng bung ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Tiểu Tịch?” Thu Trường Khôn hỏi.

Tiểu Tịch hơi mím môi, liếm liếm chất lỏng rượu còn sót lại trên môi, cười gật đầu một cái.

Thu Trường Khôn cười một tiếng, nói: “Chúng ta sớm đã quen biết rồi.”

“À?” Tiểu Tịch nháy mắt mấy cái, nhìn lướt qua Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm, suy nghĩ một chút nói: “Tuy rằng hóa trang qua làm mẹ của bọn hắn, nhưng mà ta lại chưa từng thấy qua ba của bọn hắn.”

Thu Trường Khôn nhíu mày cười hỏi: “Mẹ? Ba?”

“À, ý tứ chính là mẫu thân và phụ thân, người nói hai chúng ta đã sớm biết, lúc nào vậy?”

Thu Trường Khôn định thần nhìn nàng, có chút nghiên ngẫm, ngược lại Lâm Phượng Âm bất đắc dĩ mà lắc đầu, tiếp nhận mà nói: “Người chính là bị hắn ném vào tiểu trúc trong núi.”

“À?” Tiểu Tịch nhất thời không phản ứng kịp, đợi đến khi nhớ tới chuyện mình đột nhiên xuất hiện, trợn to hai mắt vỗ bàn đứng lên, hô: “Là người?! Lúc ta hôn mê người xuất hiện là người?! Vậy người thay quần áo giúp ta không phải là người chứ!”

Nụ cười của Thu Trường Khôn cứng lại nhìn nàng, chấp nhận.

Mặt Tiểu Tịch nhất thời đỏ đến cổ, sau đó ảo não ngồi xuống tiếp tục gặm cơm.

Lâm Thành Trác cung kính gật đầu nói: “Phụ thân, chuyện này trở lại, có ở lại Lâm gia luôn hay không?”

Thu Trường Khôn cảm thán nói: “Ta nghĩ, chờ sau khi Triệu Hi trở về lại tính toán tiếp thôi.”

“Được.” Lâm Thành Trác gật gật đầu mà nói: “Đại hội võ lâm sắp tới, gần đây sẽ có chút vội, phụ thân đại nhân tùy tiện.”

Tiểu Tịch cảm thấy Lâm Thành Trác nói chuyện cũng cực kỳ lạnh nhạt, cho dù là đối đãi với Bạch Nguyên Phong cũng sẽ không như thế.

“Các người ăn cơm cũng không gọi ta, đói chết ta rồi!” Xa xa chỉ nghe thấy kêu rên cộng thêm âm thanh gào thét, Độc Cô Úc vượt bụng lười biếng đi tới, hẳn còn không coi trọng hình tượng hơn so với Tiểu Tịch, mang một cái đầu tổ chim đập cửa mà vào.

“Ôi? Có khách?” Độc Cô Úc nháy mắt mấy cái, lúc này mới thấy rõ một bàn nam nam nữ nữ, sau đó càng thêm khiếp sợ.

Trên đời này, còn có một số nhân vật như vậy, quả thật chính là Tiên Nhân tụ hội!

Nam tử ngồi ở trên cùng mặc dù tóc hoa râm nhìn ra đã có bốn mươi tuổi, nhưng Phong Hoa Tuyệt Đại không thua Lâm Đường Hoa chút nào. Toàn thân áo trắng trắng noãn như tuyết, bộ dạng thông dong ưu nhã bung ly rượu lên, dáng vẻ khí tức thư sinh dung hợp cùng phong thái võ hiệp tại cùng một chỗ lại hài hòa như thế. Ngồi ở một bên là Lâm Phượng Âm, áo bào xanh biếc, tóc dài tản mạn buông xuống, ngón tay thon dài mảnh khảnh vượt vượt ly rượu trong tay, khóe miệng trước sau vẫn treo nụ cười nhàn nhạt trên choker, độ cong giống như trăng non yêu mị. Hắn nghiêng đầu, mắt phượng híp lại nhìn Độc Cô Úc, Độc Cô Úc cảm giác một ánh mắt của nam tử này có thể đánh ngã một mảnh, hẳn bất tri bất giác run rẩy, nhưng nhìn đến nụ cười nam tử kia càng thêm tùy tiện.

Hơn nữa bên cạnh là một người hết sức ưu nhã, thế nhưng lúc này cảm thấy nhìn hết sức quen mắt, giống như đã thấy qua ở nơi nào.

“Hí... Chậc chậc...” Độc Cô Úc suy nghĩ một chút vẫn không nghĩ ra.

Ngược lại Bạch Nguyên Phong đứng lên chấp tay với hắn, ưu nhã nói: “Các hạ không nhớ rõ tại hạ sao? Đã từng ở hoàng cung... Người trộm đi Tử Ngọc châu ta cống hiến cho hoàng thượng.”

Độc Cô Úc bĩu bĩu môi, nói: “À, ta nhớ ra rồi, trách không được cảm thấy người nhìn quen mắt, người đưa hạt châu thật to tròn, hơn nữa rất đẹp, màu tím, chẳng qua sau đó ta lại không thích, đưa cho nàng rồi.” Độc Cô Úc chỉ chỉ Tiểu Tịch, Tiểu Tịch một miệng cơm thiếu chút nữa thì nghẹn, hướng về phía Bạch Nguyên Phong ở đối diện xấu hổ cười cười nói: “Ta không biết là của người, hắc hắc, trở lại trả người.”

Độc Cô Úc ngồi xuống ở bên cạnh Lưu Y người duy nhất nhìn dễ khi dễ, cẩn thận đánh giá sắc mặt của hắn, thật là rất tái nhợt, nhưng cũng không làm giảm chút nào sự rực rỡ và hân hoan trong tươi cười của hắn, nụ cười mang theo má lúm đồng tiền sáng rỡ khiến tâm tình Độc Cô Úc cũng không khỏi thật tốt.

Tư Đồ Tinh Nhi đối với Độc Cô Úc đột nhiên chui vào hơi tức giận phần nộ, nhưng mà Bạch Nguyên Phong kéo Tư Đồ Tinh Nhi gần lại một chút, gấp một khối bánh ngọt mát lạnh nàng thích nhất cho nàng. Tư Đồ Tinh Nhi ăn vào đồ tốt liền quên tức giận, cùng Bạch Nguyên Phong còn nói nói cười cười ăn cơm.

Một bữa cơm cũng coi như vui vẻ hòa thuận, Tiểu Tịch mang theo Độc Cô Úc hướng dẫn nàng đi làm một xe lăn. Lưu Y ở bên cạnh nhìn, kêu nướng tử nướng tử, Tiểu Tịch nghe riết cũng quen, ba người buồn bực ở trong đình viện nhìn về phía một đồng cọc gỗ được chuyển tới.

Bạch Nguyên Phong lấy danh tướng ăn vặt kéo Tư Đồ Tinh Nhi đến phòng bếp, dĩ nhiên tự tay xuống bếp làm các loại ăn ngon cho nàng. Tư Đồ Tinh Nhi càng ngày càng cảm giác Bạch Nguyên Phong giống như một mặt trời ấm áp, so với Phượng Âm ca ca muốn ấm áp nhiều hơn.

Thu Trường Khôn và Lâm Thành Trác, Lâm Phượng Âm cũng đang buồn bực ở trong phòng, bầu không khí có chút đông cứng quỷ dị.

“Nơi này, là địa điểm cử hành đại hội võ lâm.” Lâm Thành Trác chỉ vào một tòa bình nguyên trên bản đồ nói: “Chung quanh là đồi núi thấp bé, không có núi cao ngăn trở, nhưng mà phía tây, chính là Bắc Hải.”

“A, đây là người nào chọn địa điểm, hưởng thụ như vậy, nhìn núi ngắm biển.” Lâm Phượng Âm cười nhạo một tiếng.

Lâm Thành Trác lắc đầu một cái nói: “Chỗ này là Tam đại chủ nhà cùng chung quyết định, Tư Đồ gia xử qua quẻ bói, nói quái tượng kỳ lạ, không nói nhiều, sẽ có điều xấu lại tới nhưng hiển nhiên cũng có khả năng chuyển biến tốt. Mà ta nhận được tin tức của nhị đệ, nói Thánh nữ tộc sẽ không can thiệp vào đại hội võ lâm.”

“Hả? Nhị ca gửi thư rồi hả?”

“Ừ.” Lâm Thành Trác gật gật đầu mà nói: “Chữ của Nhị đệ có lẽ sẽ bị bắt chước, nhưng là họa kỹ (họa kỹ: kỹ thuật, kỹ năng vẽ), thiên hạ to lớn này tuyệt đối không người nào có thể bắt chước.”

Lâm Phượng Âm nhìn kỹ bức tranh, gật đầu nói: “Là Nhị ca vẽ, cũng chỉ có nhị ca sẽ vẽ vườn hoa Lâm gia sinh động như vậy đấy, hơn nữa vườn hoa là hẳn kiến tạo, tự nhiên không sai chút nào.” Sau đó hất tay lại chỉ vào vùng biển bốn phía nói: “Nơi này, người quen thuộc địa hình nhất đúng là Độc Cô Úc, không ngại dùng một chút.” Hắn cười như nhả, nhưng mà thời điểm mỗi khi ý xấu xuất hiện chính là như vậy. Nếu như Tiểu Tịch ở đây nhất định sẽ là vẻ mặt xanh mét á khẩu không trả lời được.

Đại hội võ lâm, Phùng gia cũng đang tích cực làm chuẩn bị, võ lâm hai đại phái dựa theo kế hoạch liên minh của mình nỗ lực tìm cách. Phùng Tích Viện có Ký Châu Khúc gia và mấy nhà Diệu Châu ủng hộ, lần này đối với vị trí võ lâm Chí Tôn mắt nhìn chăm chăm như hổ đói.

“Tích Viện, ta sai rồi, lần này ta nhất định sẽ giúp cho ngươi, nhất định!” Minh Chung Thư quỳ trên mặt đất, bởi vì say rượu nhiều ngày, sớm đã không có bộ dáng ngọc thụ lâm phong. Râu ria mọc đầy cằm, mắt lờm xuống thật sâu, ngay cả y phục chỉnh tề cũng sẽ không còn bằng phẳng, che kín đầy nếp nhăn và nước đọng bắn thiu. Hắn nằm rạp ở dưới chân Phùng Tích Viện khổ sở cầu khẩn, giống như là tên ăn xin bắn thiu chán chường.

“Chỉ với bộ dáng này của ngươi, còn có thể làm cái gì? À, ta không cần người vô dụng ở bên cạnh làm chướng mắt ta.” Phùng Tích Viện một cước đá văng hắn, một nam nhi bảy thước như vậy lại chịu không được sức lực của một cô gái nhu nhược, té ngã sang một bên, xương mềm giống như là con tôm.

“Tích Viện, ta sai rồi, ta sai rồi... Nhưng lần này ta thật sự có thể giúp ngươi... ngươi quên, ta giúp ngươi vẽ tranh rồi sao?” Trong mắt Minh Chung Thư xuất hiện màu sắc cầu xin tha thứ lấy lòng.

Phùng Tích Viện hừ lạnh một tiếng, nói: “Rất tốt, ngươi quả nhiên sùng bái Lâm Đường Hoa đã lâu rồi, bắt chước họa kỹ của hắn giống như đúc, ngay cả những người Lâm gia đó cũng không nhìn ra, nhưng mà, trừ lần đó ra ta cũng không cần ngươi nữa.”

Phùng Tích Viện đóng ầm xích sắt cửa chính, tiếp tục nhốt Minh Chung Thư ở trong địa lao.

Khúc Thanh Hồ đi lên trước, cười nói: “Phùng đại tiêu thư quả nhiên lòng dạ ác độc, mà các ngươi lại là vợ chồng son.”

“Vậy thì như thế nào?” Phùng Tích Viện cười trêu chọc nói: “Khúc gia chủ không phải cũng là một dạng có mới nới cũ sao, nếu không cũng sẽ không cưới nhiều phòng phu nhân như vậy đi. Chỉ là Khúc gia chủ cũng là người có trái tim nhân ái, nếu không thì nhiều phòng thê thiếp như vậy, sẽ không chỉ để lại Khúc Thanh Khởi đại tiêu thư một người thừa kế chứ?”

Sắc mặt Khúc Thanh Hồ mới có chút hòa hoãn, nói: “Nữ nhi vĩnh viễn là bảo vật trên tay ta, nàng là chánh thất sở sinh, những đứa bé do nữ nhân khác sanh không có tư cách tiếp nhận Khúc gia.”

“Thật sao? Nhưng hình như Khúc gia đại tiêu thư là người không phải rất quang minh chính đại đâu, nàng thích rình coi sao?” Phùng Tích Viện hướng một bên vách tường nhìn một cái, Khúc Thanh Hồ cũng nghe tiếng nhìn lại. Khúc Thanh Khởi núp ở sau tường nghe lén căn môi, yếu yếu ọt ọt đi ra ngoài.

“Thanh Khởi, làm sao ngươi lại lén lén lút lút, khách nhân ở này làm sao thất lễ như thế.” Khúc Thanh Hồ cau mày nhỏ giọng khiển trách.

Khúc Thanh Khởi liếc mắt nhìn Phùng Tích Viện ngang ngược càn rỡ, lo lắng hỏi: “Phụ thân, ngươi thật sự muốn cùng Phùng Tích Viện đối phó Lâm gia sao?”

Khúc Thanh Hồ hừ lạnh một tiếng, nói: “Hiện nay thế cục khẩn trương, nếu như không có người nào ngăn được Lâm gia, sợ rằng thiên hạ này khắp chốn giang hồ đều muốn chấp tay nhường người ta rồi.”

“Nhưng mà, Lâm gia không phải thế lực như vậy! Phụ thân, chúng ta...” Khúc Thanh Khởi vịn cánh tay Khúc Thanh Hồ, liên tiếp cau mày.

Phùng Tích Viện cười nhạo một tiếng, nhíu mày nói: “Khúc tiểu thư sẽ không phải đối với Lâm Phượng Âm còn nhớ mãi không quên chứ? Bên vực Lâm gia như vậy, nhưng mà sẽ khiến Khúc gia chủ đau lòng, cùi chỏ làm sao có thể rẽ ra ngoài đây?”

Khúc Thanh Hồ nhớ tới nữ nhi đã từng bị Lâm Phượng Âm chà đạp qua, nổi gân xanh, thật giận, thật giận, phẫn nộ nói: “Người đừng ở chỗ này mắt mặt xấu hổ, ngoan ngoãn trở về phòng cho ta, không cho phép ra cửa! Tiểu tử Lâm Phượng Âm kia, Lâm gia thiếu Khúc gia ta sớm muộn gì cũng phải toàn bộ trả trở về!”

“Không thể, phụ thân, dù như vậy cũng là nữ nhi cam tâm tình nguyện, nữ nhi thích Lâm Tam công tử, là bản thân nữ nhi bị coi thường, thật cùng Lâm gia không có liên quan. Khúc gia và Lâm gia giao tình nhiều năm như vậy rồi, tại sao có thể vì chút tư tình nữ nhi này mà tan vỡ chứ, phụ thân nghĩ lại đi!”

“Người tới, mang tiểu thư về, không có lệnh của ta không cho phép ra khỏi cửa phòng một bước!” Khúc Thanh Hồ giận dữ, mấy người làm dẫn Khúc Thanh Khởi khổ sở khóc đứt quãng đi xuống. Phùng Tích Viện lạnh bạc cười một tiếng, xem ra mình quyết định tìm Khúc gia mạo danh, là đúng.

Mà ở một nơi khác, còn có hai người, chuẩn bị trả thù.

Đó chính là Thiên Vân và Oanh Oanh, hai nữ nhân này, không có quyền to không có cái gì khác có thể lợi dụng, duy nhất chỉ có sắc đẹp.

Quần thần Đương kim Thánh quốc triều đình nhiều lần thượng tấu, gia sản Bất Dạ Thành Bạch Nguyên Phong đã sớm vượt qua quốc khố. Hơn nữa một vài võ lâm thế gia ở dân gian có danh tiếng cực cao, bọn họ một lòng muốn diệt trừ những thứ này có khả năng sẽ rung chuyển căn cơ thế lực dân gian. Trở ngại vì hoàng đế khai quốc lập di chỉ nên chậm chạp không có xuống tay đối với bọn họ. Hôm nay Thánh quốc Hoàng đế cũng lo sợ lo lắng, có lẽ sẽ phải nhúng tay rồi.

Chương 98

Kế Hoạch Của Thiên Vân Và Oanh Oanh

Trong một phòng hảo hạng của kỹ viện Hoa Mãn Lâu ở Diệu Châu, trên bàn bày đầy món ăn hải sản quý và lạ, một Lão Công Công bụng to phề phề nói

với thuộc hạ say rượu bên cạnh: “Gần đây Hoàng thượng muốn cải trang vi hành tới Diệu Châu, các người cần phải dán mắt cẩn thận.”

Người bên cạnh chỉ lo sờ eo nhỏ nhắn của mỹ nhân lập tức sững sốt, hỏi: “Công công ngài mới vừa nói gì, hoàng thượng muốn tới?”

Vị công công này trừng mắt liếc hắt một cái giọng nói bèn nhọn: “Người làm Thống đốc là làm như thế nào vậy, loại tin tức này nên sớm nhận được mới phải. Nếu không phải nhìn người coi như làm việc tiêu chuẩn mà nói, ta cũng không muốn làm trái ý tứ hoàng thượng tới giúp người.”

Người nọ vội vàng cười làm lành rót rượu sau đó nói: “Công công ngài uống rượu, uống rượu, ngài là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, rất nhiều chuyện còn cần phải làm phiền ngài chỉ điểm nhiều hơn.” Nói xong, hắt từ trong tay áo móc ra một chục ngân phiếu nhét vào trong tay áo công công, hỏi: “Công công, lần này hoàng thượng sẽ mang theo người nào lên đường?”

“Lần này Hoàng thượng không muốn kinh động bất luận kẻ nào, chỉ mang theo bên người một ngự tiền thị vệ đơn độc làm việc. Đầu tiên là ở Diệu Châu dạo một vòng, chưa biết chừng còn có thể đi chỗ khác. Hoàng thượng luôn luôn hi nộ vô thường tâm tư khó dò, chúng ta làm nô tài chỉ có đón ý nói hòa thôi, cũng không dám ngông cuồng suy đoán và quyết định thêm. Tự người có chút mắt tinh mồm bén, phục vụ hoàng thượng thật tốt không chừng có thể thăng cấp cho người.”

“Dạ dạ dạ, hạ quan nhất định phục vụ hoàng thượng thật tốt, nhưng cho tới bây giờ thuộc hạ chưa từng thấy qua hoàng thượng, phải làm sao nhận biết đây?” Vị quan kia dò hỏi.

Công công cười một cái nói: “Vị ngự tiền thị vệ kia rất đặc biệt, da rất đen, ánh mắt rất lạnh, là cái loại người liếc mắt nhìn cũng không dám nhìn lại lần thứ hai ấy... Trong ngày thường chính ta cũng phải đi vòng qua hắn, không biết vì sao hoàng thượng cứ yêu thích hắn như vậy. Còn nữa, kiếm trong tay người thị vệ kia, chỗ chuôi kiếm xăm đầu một con rồng, đó là bảo kiếm hoàng thượng ngự tứ.”

“Hoàng thượng rất trắng chứ?” Vị quan lại hỏi.

“Hoàng thượng năm nay mới hai mươi tuổi, suốt ngày nuôi dưỡng ở trong thâm cung nội viện, dinh dưỡng cũng rất kỹ càng, không trắng sạch mới là lạ, không giống như chúng ta, tuổi tác trôi qua thì càng già.” Công công sờ sờ da mặt lỏng buông xuống dưới của mình. Vị quan kia nháy mắt về phía kỹ nữ bên cạnh, người nọ chính là Thiên Vân.

Thiên Vân cũng không giận, bàn tay trắng nõn giơ lên, nắm một cái ly uống rượu đưa tới trước mặt công công, nói: “Công công, ngài uống rượu, nhìn ngài phong nhã hào hoa, làm sao lại nói mình già đây.”

Sắc mặt Công công nhú lại, liền uống một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó nắm gương mặt của Thiên Vân, theo cổ tron mềm đi tới trước ngực bóp một cái,

cười nói: “Ta làm sao bì kịp Tiểu thiếu nữ thủy nộn như ngươi chứ!” Nói xong, một cái tay khác cũng không yên phận, dò vào dưới váy Thiên Vân.

Vị quan kia cười gian, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn tới, sau đó tự mình vuốt ve chung quanh hông của Oanh Oanh bên cạnh, thỉnh thoảng cắn hai cái ở trên cổ, rượu vẩy đến trên vạt áo, dính ướt trước ngực.

Trong gian phòng hảo hạng to như vậy truyền đến tiếng thở dốc dâm dăng, kèm theo tiếng rên sảng khoái của giống đực. Không có ai chú ý tới âm thanh của nơi này, bởi vì mỗi gian phòng trong thanh lâu đều như thế, tầm hoan tác nhạc.

Tiến bước hai vị quan nhân, Thiên Vân lau chùi thân thể trần trụi của mình, sau đó mặc một thân quần áo mới, trong miệng thỉnh thoảng mắng: “Cái lão bất tử này, mình không có gốc rễ (gốc rễ: là ‘cái đó’ đã bị cắt của thái giám) còn nhất định làm, ngón tay lại to lớn thô ráp như vậy, ghê tởm chết ta.”

Oanh Oanh ở một bên vẫn chán nản như cũ, làm nghề này một tháng, nhưng mà vừa vào thanh lâu thì sẽ không ra được.

Còn nhớ rõ một tháng trước, mình vội vàng hấp tấp chạy khỏi Lâm gia, sợ Nhị công tử sẽ phái người truy đuổi, vì vậy mình chạy thực mạng về phía trước, không phân biệt phương hướng mà chạy. Cuối cùng chạy tới cửa thành Hoa Châu thành, lại không ngờ gặp kẻ thù Lâm gia đang ở nơi đó, Thiên Vân.

Thiên Vân thấy nàng một thân nghèo túng nhếch nhác, hỏi nàng có muốn có một ngày chính thức tiến vào Lâm gia hay không.

Nàng nói, muốn, rất muốn rất muốn.

Thiên Vân nói, nếu như ngươi có thể nhẫn nại cùng ta, là có thể đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng.

Nhưng nàng vụn vụn không ngờ, cái phương pháp mà Thiên Vân nói chính là đi tới Hoàng Thành Diệu Châu làm kỹ nữ. Nhớ lần đầu tiên vào ở Hoa Mãn Lâu ký khế ước bán thân, nàng nghênh đón thứ thô kệch, ghê tởm to lớn trên người nam nhân kia, cũng làm cho nàng cả đời khó quên.

Vốn định lùi bước, vốn định rời đi, nhưng mà lên giường sẽ không xuống giường được. Những nam nhân kia giống như là dã thú trói buộc nàng, lần lượt giày xéo, còn phải miễn cưỡng cười vui, thời gian lâu dài cũng chịu đựng. Bởi vì nàng vẫn nhớ tới, nghĩ tới, vạn sự khởi đầu nan, cũng đã bước ra bước đầu tiên, bước đầu tiên cũng đã đi một nửa đường, nàng không thể buông tha, vì trở lại Lâm gia, quang minh chánh đại trở lại Lâm gia.

“Thiên Vân tử, chúng ta còn phải đợi bao lâu?” Oanh Oanh nhẹ nhàng lau son phấn, lòng không yên ngồi ở trước bàn trang điểm đang nhìn dung nhan mình trong gương.

“Hừ, rất nhanh, không nghe thấy ư, hoàng thượng sắp tới.” Thiên Vân hừ lạnh một tiếng, nhưng mà nụ cười lại càng ngày càng đậm.

“Hoàng thượng? Chuyện triều đình và chuyện giang hồ có quan hệ gì đâu.”

Thiên Vân đứng dậy, dùng lược chải tóc, nói: “Chuyện triều đình và chuyện giang hồ, tuy nói là không hề có liên quan, nhưng mà đối với Lâm gia cũng không giống nhau. Lâm gia là chủ thể lực trong võ lâm, triều đình vẫn muốn diệt trừ căn bệnh võ lâm này, cho nên đối với Lâm gia đúng mũi chịu sào. Tiếp theo, chính là Phú Khả Địch Quốc chưởng quỹ Bạch Nguyên Phong Bất Dạ Thành. Từ trước tới nay Bất Dạ Thành là một cái tâm bệnh các đời Hoàng Đế, nếu như có cơ hội, tất nhiên bọn họ rất muốn nhổ tận gốc, nhất là người tiếp quản thể hệ này Bạch Nguyên Phong, chính là một thể hệ buôn bán kỳ tài. Toàn bộ mạch máu kinh tế trên dưới Thánh quốc cũng nắm trong tay hắn, hắn nói một câu là có thể dao động bảy phần căn cơ của quốc gia. Nếu người là Hoàng đế, người nguyện ý nuôi hổ tai họa sao?” Thiên Vân liếc qua Oanh Oanh ngầm chế giễu.

Oanh Oanh hỏi: “Người nói là, rất có thể hoàng thượng đánh chủ ý đối với Bạch Nguyên Phong?”

“Mấy ngày nay chúng ta đã gặp quan lại quyền quý không ít, hầu như cũng đang thảo luận vấn đề Bất Dạ Thành. Ta nghĩ, Bạch Nguyên Phong bị thu thập hết là chuyện sớm hay muộn, mà Bạch Nguyên Phong và Lâm gia công tử có mối tương giao quá sâu, luôn luôn là cùng vinh cùng nhục. Bạch Nguyên Phong gặp chuyện không may, tất nhiên Lâm gia sẽ tương trợ, đến lúc đó ngao cò tranh nhau, ngư ông dĩ nhiên do chúng ta đến làm.”

“Nhưng ta không muốn hại Lâm gia, ta chỉ muốn cho Đại công tử...”

“Ta biết rõ.” Thiên Vân đi tới sau lưng Oanh Oanh, cầm lược lên chải đầu cho nàng ta, cười nhìn nàng ta nói: “Muội muội ngoan, người suy nghĩ một chút, nếu Lâm gia lâm vào một mảnh hỗn loạn, mà khi đó người vẫn như cũ không xa không rời, có thể Lâm Thành Trác rất cảm kích người không đây? Thật ra thì, nam nhân rất dễ dụ rất dễ lừa, nhất là thừa lúc vắng mà vào, lần nào cũng chẳng sai. Tốt lắm, nghĩ ngợi thật tốt, nghe ý tứ này, có lẽ ngày mai hoàng thượng sẽ tới đây.”

Hôm sau, sáng sớm.

Mọi người cũng đi tới trên chợ tập hợp, mua thức ăn và rau quả mới mẻ. Một công tử quần áo cao quý cầm cây quạt nhìn quanh nhìn quẩn, còn rất hài lòng đối với dân phong thuần lương, lúc nào cũng gật đầu mỉm cười. Vị công tử này ra tay hào phóng, mua đồ này nọ chỉ cần thích, chọn cũng không chọn, cũng không trả giá mà trực tiếp mua. Tình huống như thế, đáng lẽ những tiểu thương người bán hàng rong kia vốn hẳn là nên nhân cơ hội vơ vét một số lớn, nhưng khi nhìn đến người ở sau lưng công tử kia, bỗng nhiên cảm thấy áp lực mười phần, chỉ có thể bỏ qua ý tưởng tăng giá.

Người nọ áo đen mặt đen, đôi con ngươi sâu không thấy đáy, làm cho người ta chỉ liếc mắt liền chột cảm thấy không cách nào hô hấp, đó là một loại áp bức

mạnh mẽ. Mặc dù mặt hấn không chút thay đổi, người lại cảm giác giống như là quỷ sai tới đón người lên đường tử vong, ngay cả ánh mặt trời dù âm áp thế nào cũng không cách nào làm mất đi lạnh lẽo của người nọ. Vì vậy trên chợ người đi qua không phát ra một chút tiếng động nào, chợ náo nhiệt mười phần cũng chậm chậm trở nên lạnh nhạt.

Công tử phía trước cảm giác ánh mắt những người đi đường luôn trốn tránh lướt qua người sau lưng hấn, vì vậy liền mất hứng, nhỏ giọng nói: “Lãnh Dịch, đi thôi.”

Người nọ gọi là Lãnh Dịch, là nhất đẳng ngự tiền thị vệ, lớn lên cùng với đương kim Hoàng đế Thánh quốc Hách Liên Tuyên Mẫn, từ nhỏ đã tạo thành quan hệ chủ tớ trung thành có một không hai.

Lần này Hách Liên Tuyên Mẫn cải trang ra ngoài, theo thói quen chỉ mang theo mình hấn, nhưng mà lại quên hấn có một bộ dung nhan và khí chất biết hù chết người, vì vậy ảo não mang theo hấn chạy ra khỏi chợ cực kỳ náo nhiệt.

“Lãnh Dịch, người nói chúng ta đi đâu đây, ta xem dân chúng trong thành Diệu Châu này cũng không có kiến thức gì, rất nhát gan. Có phải Hoàng Thành thái bình cho nên không có cách nào để cho bọn họ sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy hay không, ai, hãy tìm địa phương nhiều người giang hồ đi dạo một chút thôi.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Công tử kia gấp quạt lại lập tức vung tới, nhưng ở địa phương cách cái trán hấn một tấc lập tức ngừng lại.

Hấn cười nói: “Gọi ta công tử, Hạ công tử.”

“Dạ, công tử.” Lãnh Dịch lên tiếng: “Chúng ta có thể đi Hoa Châu, không phải hoàng thượng vẫn muốn xem tổng điểm Bất Dạ Thành và Bạch Nguyên Phong một chút sao?”

Công tử kia bĩu bĩu môi, nói: “Được rồi, phải đi Hoa Châu!” Nói xong hấn cất bước xoay người, giẫm chân trên cầu đá loang lổ nhiều màu chậm rãi thả bước.

“Thiên Vân tử, hoàng thượng muốn ra khỏi thành?”

“Nhất định là đi Hoa Châu.” Thiên Vân tựa vào vào cửa sổ trong một gian sương phòng Hoa Mãn Lâu nhìn ra ngoài. Một công tử mặc trường bào màu trắng ánh trắng cao quý đi theo phía sau là thị vệ ngự tiền cận thân mặt lạnh tâm lạnh, mà phương hướng bọn họ muốn đi chính là nơi cửa thành.

“Chúng ta cũng đuổi theo đi!” Oanh Oanh thu thập xong bọc quần áo, lấy ra hai thanh kiếm mua xong trước đó. Hôm nay họ đổi một thân trang phục hành tẩu giang hồ hết sức hiên ngang, lấy thân phận người giang hồ làm bộ như vô tình gặp được hoàng thượng.

Thiên Vân và Oanh Oanh dùng giá tiền gấp đôi chuộc thân, sau đó cùng nhau lên đường đuổi theo hoàng thượng.

Ngay ở một chỗ trạm dịch ngoài cửa thành Diệu Châu, bọn họ muốn đi trước mua ngựa.

Con ngựa la liệt bên trong chuồng ngựa ở trạm dịch, đang ăn thức ăn gia súc.

“Đi, Lãnh Dịch, chọn hai con ngựa tốt.” Hách Liên Tuyên Mẫn ngồi ở bên bàn đơn sơ, chỉ vào chuồng ngựa ra lệnh.

“Tỷ tỷ, ta không sẽ chọn ngựa, ai!” Một giọng nữ mềm mại ở đối diện vang lên, hai cô gái đặt kiếm lên bàn, bọc quần áo trên vai cũng cầm xuống. Người nói chuyện chính là Oanh Oanh, mặt nàng u buồn, mắt hồn nhìn chuồng ngựa cách đó không xa.

Thiên Vân ngồi ở một bên cũng than nhẹ một tiếng nói: “Ta không biết, sư phụ đã không dạy chúng ta cách chọn ngựa, nhưng nếu chọn không tốt, sợ cũng chạy không tới Hoa Châu, đường xá xa xôi phải làm sao bây giờ đây.” Nàng nhếch lông mày lên nhìn về Hách Liên Tuyên Mẫn đối diện, cười nói: “Vị công tử này, ngài có thể giúp hai tỷ muội chúng ta chọn hai con hay không.”

Hách Liên Tuyên Mẫn quay đầu lại nhìn Lãnh Dịch một cái, phân phó nói: “Chọn giúp hai vị cô nương này hai con.”

Lãnh Dịch quay đầu lại cảnh giác quét mắt nhìn một vòng Thiên Vân và Oanh Oanh. Hai người đã sớm dự liệu được Lãnh Dịch sẽ có thái độ này, Oanh Oanh có dáng vẻ làm bộ như sợ hãi bắt lấy cánh tay Thiên Vân nói: “Tỷ tỷ, ánh mắt vị kia có sát khí.”

Hách Liên Tuyên Mẫn nghe nói thì cười cười mà nói: “Lãnh Dịch, không cần nhìn chăm chăm con gái người ta.” Sau đó hắc hế mỉm cười nói: “Xin lỗi, tùy tùng này của ta chính là như vậy, đối với người nào cũng thế nếu có gì bất kính đối với hai vị cô nương. Xin hãy tha lỗi.”

Thiên Vân ôm quyền cười cười mà nói: “Công tử khách khí, người trong giang hồ chúng ta không có nhiều để ý như vậy.”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười hỏi: “Hai vị cô nương cũng phải cần đi Hoa Châu sao? Không bằng chúng ta cùng đường đi chung được không?”

Thiên Vân và Oanh Oanh nhìn nhau cười cười mà nói: “Như vậy rất tốt, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau, nhìn công tử dáng vẻ được nuông chiều từ bé không giống như là người thường hành tẩu giang hồ đi. Tên ta là Thiên Vân, đây là Oanh Oanh sư muội ta.”

“Hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Chương 99

Hoàng Thượng Cải Trang Đến Hoa Châu

Thiên Vân và Oanh Oanh chia ra vây lượn bên cạnh Hách Liên Tuyên Mẫn, mà Lãnh Dịch thì ở phía sau giống như là khối sắt đi theo. Mặc dù ẩn mình ở phía sau, nhưng mà vẫn như cũ có thể cảm nhận được cái loại hơi thở lạnh lẽo đó, giống như là thời thời khắc khắc có người mang theo một thanh đao bén nhọn chống đỡ ở tại sau lưng người, cảm giác áp lực lúc nào cũng lớn vờn bao phủ ở quanh thân không ngừng.

Thiên Vân cảm thấy Lãnh Dịch này sẽ là trở ngại lớn nhất của mình, liền nghĩ đến rất nhiều chủng loại phương pháp đối phó, nhưng mà Lãnh Dịch hoàn toàn không phải là một nam nhân bình thường, bất luận là sắc dụ hay là cái khác hẳn đều là một bộ không ăn vào.

“Công tử, ngài đây là muốn đi đến nơi nào?” Thiên Vân biết rõ còn cố hỏi. Bây giờ đã là ngày thứ hai bọn họ cùng khởi hành, nhưng Hách Liên Tuyên Mẫn vẫn không lo lắng tuyệt không gấp gáp lên đường, Thiên Vân và Oanh Oanh cũng lúc cùng đi theo, khi thì dừng lại nghỉ ngơi thỉnh thoảng ngắm nhìn non sông tươi đẹp.

Hách Liên Tuyên Mẫn ngồi ở trên ngựa, con ngựa ăn no thả bước chậm lộc cộc ở đường nhỏ đi vào trong rừng cây. Hách Liên Tuyên Mẫn nghiêng đầu cười cười mà nói: “Ta muốn đi Hoa Châu nha.”

Oanh Oanh bật cười, nói: “Công tử, ý của tử tử là hỏi, ngài đi làm cái gì.”

“Hả? Vậy các người phải đi làm cái gì đây?” Hách Liên Tuyên Mẫn không trả lời mà hỏi lại.

Thiên Vân đăm cười, chỉ vào cách đó không xa nói: “Chúng ta vốn là người Kiều gia Hoa Châu, nhưng Lâm gia khi dễ chúng ta quá đáng hại cả nhà ta bị diệt. Lần đại hội võ lâm này nhất định phải báo thù rửa hận, lần này đi Hoa Châu là muốn cùng với nhà khác tụ họp cùng thương thảo đối sách chung. Nhìn công tử cũng không phải là người trong võ lâm, công tử muốn đi làm cái gì?”

Hách Liên Tuyên Mẫn trầm mặc một lát cười nhạt nói: “Đi Hoa Châu ngắm cảnh, thưởng thức phong thổ, còn nữa, muốn ném thử một chút thủ nghệ tổng điểm chương quỹ danh chấn Thánh quốc là Bất Dạ Thành.” Nụ cười của hắn hết sức ung dung hoa quý, cười ưu nhã, nhưng là trong mắt lại dần hiện ra hơi thở nguy hiểm, đó là ánh mắt tràn đầy tự tin của một vương giả thời điểm đối mặt một con mồi.

Thiên Vân và Oanh Oanh cho nhau một ánh mắt, rốt cuộc xác nhận địa phương Hách Liên Tuyên Mẫn muốn đi, là Hoa Châu, mà hắn muốn đối phó họa trong lòng chính là Bạch Nguyên Phong.

Lúc này Bạch Nguyên Phong đang ngồi ở hậu viện trong đại trạch Bất Dạ Thành nghỉ ngơi.

Xuân về hoa nở, chồi non cành mới, trong đình viện sàn nhà lát đá cẩm thạch màu xám tro trong đó mang theo màu xanh. Bạch Nguyên Phong một thân trường bào màu xanh nhạt đứng ở trong đình viện, khẽ nhắm đôi mắt, ánh mặt trời chiếu xuống gương mặt của hắn, toàn thân kim tuyến chiếu sáng loáng.

“Nguyên Phong ca ca!” Tư Đồ Tinh Nhi hô to một tiếng, sau đó cửa phòng bếp bịch một tiếng bị đá văng. Tư Đồ Tinh Nhi bung một mâm lớn chạy như điên ra ngoài, bước chân vững vàng không hổ là người luyện võ qua, nằng vội vã chạy tới, sau đó cực kỳ cẩn thận dịu dàng đặt cái mâm lên bàn.

Bạch Nguyên Phong chậm rãi mở mắt ra, trong mắt đều là vẻ mặt bi thương, quay đầu u oán nhìn Tư Đồ Tinh Nhi, muốn nói lại thôi.

“Nguyên Phong ca ca...” Tư Đồ Tinh Nhi nhe mặt, một đôi mắt to ngập nước chớp chớp mang theo dòng điện chung tình mà tê dại tập kích Bạch Nguyên Phong, nhỏ giọng ngọt ngào giống như là bôi hương vị mật ong.

“Được, ta thử một chút.” Bạch Nguyên Phong thờ dài một tiếng, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng lại đưa tay cung chiều sờ sờ đầu của nàng, nụ cười tràn đầy trên khóe miệng cũng chôn giấu chút đau khổ cùng sầu lo dưới tầm lòng.

Tư Đồ Tinh Nhi hưng phấn gật đầu một cái, vội vàng mở nắp ra, Bạch Nguyên Phong nhất thời sét đánh ngoài khét trong sống.

Nằm ở trong đó, đến cùng có phải là điếm tâm hay không? Chẳng lẽ là cà phê hoặc là Chocolate trong truyền thuyết? Nhưng rõ ràng nàng nói muốn làm bánh ngọt Quế Hoa...

“Chuyện này...” Khóe miệng Bạch Nguyên Phong có chút run rẩy.

Tư Đồ Tinh Nhi nhếch miệng mân môi, chậm chạp nói: “Đây là ta làm tốt nhất rồi đó, làm cho tới trưa đấy, Nguyên Phong ca ca không thích sao?”

“Thích thích, làm sao sẽ không thích, đây là quà tặng sinh nhật người tặng cho ta, làm sao sẽ không thích.” Bạch Nguyên Phong ngoài miệng cười theo, nhưng trong lòng khổ phát run.

Kể từ hai ngày trước Tư Đồ Tinh Nhi biết hôm nay là sinh nhật Bạch Nguyên Phong, liền quyết định tự mình xuống bếp, tự tay làm bữa ăn thứ nhất của nàng hiến tặng cho Nguyên Phong ca ca. Thế nhưng đã không dưới trăm bữa ăn, Bạch Nguyên Phong thiếu chút nữa ăn không biết ngon đánh mất luôn vị giác. Mỗi ngày đối mặt với thức ăn cháy khét hoặc là vị không bình thường, trong dạ dày quay cuồng còn phải kiên trì nuốt xuống.

Ngón tay ngọc của Bạch Nguyên Phong vót chiếc đũa lên, trong lòng bàn tay là mồ hôi rét run, hắn kẹp lại một miếng bánh ngọt cứng như sắt đưa vào trong miệng, sau đó để cho hàm răng mình chịu hết ngược đãi từ từ khép lại, nhẹ nhàng cắn.

Hả? Mùi vị cũng không tệ lắm?

Bạch Nguyên Phong kinh ngạc mở to mắt, sau đó cẩn thận thưởng thức mùi vị một chút, trong đắng chát có ngọt, trong một chút xíu mặn mang hương thơm mát.

“Ăn ngon không?” Tư Đồ Tinh Nhi tiến tới, hương thơm thiếu nữ của nàng đang quanh quẩn ở trước mặt của Bạch Nguyên Phong. Mà Tư Đồ Tinh Nhi có ngũ quan xinh xắn làn da tinh tế, đôi mắt thu thủy lẳng đọng xinh đẹp hấp dẫn hẳn không đời mắt nổi.

“Ừ.” Bạch Nguyên Phong cười nhạt đáp lại, cảm giác hương thơm mùa xuân mê người như thế, mà một đóa chớm nở đang ở gần trong gang tấc trước mặt hẳn.

“Cái này gọi là Đê Lạp Mễ Tô (tiramisu), là Tiểu Tịch tỷ tỷ dạy ta làm, chỉ là nàng nói ở đây không tìm được bột cà phê thích hợp chế biến qua, cho nên liền thay đổi thành màu đen.”

Bạch Nguyên Phong trả lời: “Theo lời nàng nói quá trình sao bột cà phê quá mức phức tạp, có rất nhiều kỹ thuật bây giờ còn không cách nào làm được. Nhưng sẽ có một ngày, ta muốn nhìn một chút cái Đê Lạp Mễ Tô chánh tông đó là cái dạng gì.”

“Sẽ có cơ hội đi, Nguyên Phong ca ca sắp xếp lợi hại như vậy, trên đời này có cái gì mà người không tìm được, hi hi, ta cũng vậy muốn nhìn một chút Đê Lạp Mễ Tô đẹp mắt nhất là cái dạng gì đấy. Tỷ tỷ còn nói muốn cho Độc Cô đi làm cái ly đẹp mắt đấy.” Tư Đồ Tinh Nhi hươ tay múa chân hình dung, Bạch Nguyên Phong nhẹ nhàng nhàn nhạt cười.

Ánh mặt trời ấm áp, năm tháng tĩnh lặng, nhưng mà, chỉ là ngẩn ngui trong chốc lát.

Phùng Lâm hai nhà ở trong võ lâm gây ra sóng gió giống như là sóng biển ngập trời, rất nhanh sẽ quét sạch một mảnh giang hồ.

Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm cũng vận sức chờ phát động, chuẩn bị bước lên tiến về phía hội trường tỷ võ phụ cận Bắc Hải.

“Không để cho ta đi, ta càng muốn đi!” Tiểu Tịch ngồi ở trong phòng củi, dùng cái búa chém từng cái cọc gỗ, bên cạnh là Độc Cô Úc đang ngồi ngáp. Rõ ràng thời gian một nửa mỗi ngày của hắn đều là để ngủ, nhưng kể từ khi vào Lâm gia lại luôn bị quấy rầy.

“Này, tiểu Úc Úc, ngươi có đang nghe ta nói chuyện hay không vậy!” Tiểu Tịch chém một búa lên thớt gỗ, hai tay chống nạnh trừng hai mắt hỏi.

Độc Cô Úc ngẩng đầu lên, hỏi: “Hả? Muốn đến thì đến đi, ngươi cũng không phải là chưa đi qua.”

“Nhưng mà bọn hấn không để cho ta đi!” Tiểu Tịch nhanh chóng chạy đến bên người hấn nói: “Cho nên tất cả liền nhìn người đó!”

“Ta có thể làm thế nào?” Độc Cô Úc nghi ngờ hỏi.

Con người Tiểu Tịch đảo lòng vòng nói: “Người ấy, biết đường, cho nên là lựa chọn tốt nhất, 200% bọn họ sẽ không vứt bỏ người. Hơn nữa đoán chừng người nói yêu cầu gì cũng sẽ đồng ý, cho nên ấy, lợi thế của ta chính là người, lợi thế của người chính là người biết đường, bọn họ không có lợi thế, cho nên chúng ta quyết định bọn họ! Khà khà!” Tiểu Tịch cười gian, kéo cổ áo của Độc Cô Úc tiến tới trước mặt hấn, lập tức tới làm một gấu ôm thật to, nói: “Nhờ vào người! Chúng ta thương lượng, người nghe ta chỉ huy tất cả!”

Độc Cô Úc không giải thích được ừ ừ cạc cạc bị đưa đến tiền thính. Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm đang chuẩn bị lên đường, thấy bọn họ tới, hơn nữa dáng vẻ Tiểu Tịch tràn đầy tự tin kiêu ngạo như đã tính trước, vừa nhìn chính là quỷ linh tinh lại bắt đầu phát huy tà chiêu.

Gặp chiêu phá chiêu, lấy tịnh chế động, là phép tắc bọn hấn tổng kết hàng phục Tiểu Tịch. Nhưng mà hôm nay bọn họ không nghĩ tới Tiểu Tịch so với bình thường thông minh hơn một chút. Trong ngày thường dùng là mưu kế không khác gì khổ nhục kế, oán trách làm nũng đeo bám dai dẳng, một khóc hai nháo ba thất cổ.

Nhưng là hôm nay, lại giống như có khí phách.

“Ta là tới đàm phán!” Tiểu Tịch đi thẳng vào vấn đề, khí phách mười phần nhìn chằm chằm Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm, hai cánh tay khoanh trước ngực ngẩng đầu liếc xéo bọn họ, khí thế hoàn toàn.

“Ừ.” Lâm Phượng Âm tà nghệ nhìn nàng, nụ cười hài hước trước sau vẫn giữ trên môi, hơi có chút hứng thú vui đùa.

Tiểu Tịch hung hăng trừng mắt nhìn hấn, mặt ngó Lâm Thành Trác nói: “Ta muốn yêu cầu cùng đi!”

“Lý do đâu.” Lâm Thành Trác tỉnh táo hỏi.

Tiểu Tịch đẩy Độc Cô Úc vô tội về phía trước, nói: “Đầu óc hấn không tốt, rất hay quên, hấn chỉ nhớ một nửa đường, còn dư lại chỉ có ta biết rõ! Không có ta, các người cũng sẽ bị cuốn vào bên trong sóng biển không thể vươn mình, còn có Sa Ngư Kinh Ngư gì gì đó, Lâm gia liền xong đời! Cái gọi là Biết Người Biết Ta Bách Chiến Bách Thắng, không có bản đồ còn muốn thám hiểm? Tuyệt đối không thể! Không có nội gian hướng dẫn còn muốn chơi rối loạn địa bàn người khác? Mơ mộng hảo huyền! Từ đó tổng hợp lại, quả thật chính là không có ta là không thể, không có ta cũng không có ánh sáng cuối con đường! Cho nên, dẫn ta theo! Không mang ta theo thì Tiểu Úc Úc cũng không đồng ý phải hay không?” Tiểu Tịch hung hăng vừa bám vắn thịt sau lưng Độc Cô Úc, Độc Cô Úc khô sở cau mày lập tức gật đầu nói: “Đúng đúng đúng!”

Lâm Thành Trác và Lâm Phượng Âm hai mặt nhìn nhau, cảm thấy hai người này thật là hát bè với nhau được, hơn nữa hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, thế nhưng lấy chuyện biết đường làm uy hiếp.

Lâm Thành Trác ngồi xuống, vừa vặn Thập Nhị từ ngoài cửa chạy tới, nhìn thấy Tiểu Tịch khẽ gật đầu, sau đó đi tới trước mặt Lâm Thành Trác Lâm Phượng Âm cung kính khom người nói: “Công tử, đồ mang tới rồi!”

Lâm Phượng Âm trực tiếp ném bọc quần áo nhận được vào trong ngực Tiểu Tịch nói: “Lần này người thật sự muốn đi không phải không có lý do, bởi vì Lâm gia thiếu một chủ mẫu. Chúng ta biết chuyện này rất nguy hiểm, cho nên thương lượng xong nếu như người đã đến rồi cố ý muốn đi chúng ta liền đồng ý người, nếu như người không muốn đi chúng ta cũng quyết không cưỡng cầu. Xem ra, chúng ta ắt phải cùng nhau rồi.”

Tiểu Tịch ôm bọc quần áo mở ra, bên trong là Ngân Hoa đan và mặt nạ da người còn có xiêm áo chuẩn bị xong, Tiểu Tịch cười ha hả nói: “Yes Sir Yes Sir! Ngài xin được rồi!” Sau đó mặc kệ Độc Cô Úc đang trong trạng thái ánh mắt mù mịt, ném “Đồng minh” này đi.

Đoàn người Hách Liên Tuyên Mẫn đứng ở nơi cửa thành Hoa Châu, Lãnh Dịch tiến lên đưa thẻ bài cho Tiểu Quan giữ cửa sau đó nói rõ tình huống liền lập tức cho đi. Bọn họ chỉ coi hấn là Khâm sai chứ tuyệt đối sẽ không nghĩ tới lại là hoàng thượng vi hành.

Mà ngày trước ở trong thanh lâu Tri Phủ Diệu Châu cùng công công nói chuyện trời đất thế nhưng cũng chuyển trạm tới Hoa Châu, cũng nguy trang thành thanh quan liêm minh vi phục vi hành tìm hiểu dân tình. Theo lời công công thấy một công tử cao quý bên cạnh là cận vệ cận thân đầu đen mặt đen thì con người xoay động, chuẩn bị đến đầu đường vô tình gặp được.

“Ngượng ngùng ngượng ngùng.” Tri Phủ kia kêu hạ nhân xông về phía trước đung phả Hách Liên Tuyên Mẫn, vốn Lãnh Dịch định rút kiếm chào đón. Nhưng không ngờ cây quạt Hách Liên Tuyên Mẫn xuất hiện so với hấn sớm hơn, đang chống đỡ ở chỗ cổ tay hấn để cho hấn không nên có hành động thiếu suy nghĩ.

“Ha ha, không sao.” Hách Liên Tuyên Mẫn liếc mắt nhìn nam nhân vội vã chạy tới nói xin lỗi, cười nhạt nói.

Nam nhân kia chính là Tri Phủ Diệu Châu, vội vàng khom lưng bồi tội nói: “Xin lỗi xin lỗi, thuộc hạ của ta thật sự quá lỗ mãng, quấy nhiễu công tử xin hãy tha lỗi.”

“Đừng ngại.” Hách Liên Tuyên Mẫn làm bộ phải đi, nhưng Tri Phủ lại vội vàng cản lại, nói: “Tại hạ họ Quách, nhìn dáng vẻ công tử chắc là ngoại thành tới đi, hiện tại Hoa Châu thành tụ tập rất nhiều giang hồ nhân sĩ, khách sạn đã sớm đầy người rồi, không bằng đến ở nhà bạn của tại hạ được không, cũng để

tại hạ tận tình chủ nhà hướng mấy vị nói xin lỗi.” Quách tri phủ mắt quét qua bốn người bọn họ, đảo quanh ở trên người Thiên Vân và Oanh Oanh một phen. Oanh Oanh đột nhiên nhớ tới Tri Phủ này chính là khách mình từng tiếp qua, nhưng Thiên Vân lại hình như hết sức bình tĩnh, ngược lại càng có nắm chắc nhìn lại cười cười.

Hách Liên Tuyên Mẫn ở trọ lại biệt viện Tri phủ Hoa Châu, phàm là người sáng suốt đều có thể nhìn ra diện tích biệt viện này rộng rãi khí vũ bất phàm. Hơn nữa ngoài cửa có trọng binh canh giữ vừa nhìn liền biết không phải gia đình phàm phu tục tử. Tri Phủ Hoa Châu họ Lưu, cùng Quách tri phủ Diệu Châu chẳng có quan hệ thân thích gì, nhưng là chữ lợi trên đầu cá mè một lứa gặp nhau là khó tránh khỏi, nhất là thời điểm phân thệt.

Hách Liên Tuyên Mẫn ý thức được mình chui vào nhà quan, nhưng nhìn Lưu tri phủ là người háo khách ngây ngốc o o, hoàn toàn không có nửa điểm bộ dạng coi hấn là hoàng thượng mà chăm sóc. Suy nghĩ một chút mình cũng sẽ không để lộ thân phận vì vậy thoải mái làm khách, mang theo Lãnh Dịch đi dạo xem hoa, chim, cá, sâu đi.

“Đại nhân.” Thiên Vân và Oanh Oanh miệng đồng thanh quỳ lạy.

Quách tri phủ sờ sờ cằm nói: “Lại là hai người các người, rốt cuộc các người là ai, lại đi theo bên cạnh hoàng thượng!”

Thiên Vân lập tức nằm ở trên đất cuống quýt dập đầu, giọng điệu Oanh Oanh cũng cố làm ra vẻ mang theo mềm yếu e ngại nói: “Đại nhân trách lầm chúng ta, chúng ta thật sự không biết kia là hoàng thượng, chẳng qua là nửa đường vô tình gặp được. Ta và tỷ tỷ vốn là gái lâu xanh, mấy năm như vậy cũng đã để dành tiền chuộc thân áo gấm về nhà, không có nhiều ý tưởng không an phận, xin đại nhân tha tội!”

Quách tri phủ ở trước mặt bọn họ đi tới đi lui, Thiên Vân nhẹ nhàng đứng lên run rẩy nói: “Đại nhân, có lẽ chúng ta có thể giúp ngài đây.”

“Hả? Các người giúp ta thế nào?” Quách tri phủ hứng thú.

Thiên Vân khẽ mỉm cười nói: “Mục đích của ngài và chúng ta giống nhau, không bằng, chúng ta cùng nhau hợp tác có tốt không? Đại nhân có phải đang suy nghĩ, làm sao mới có thể tạo cho hoàng thượng một cái lý do vừa vận diệt trừ Bạch Nguyên Phong và Lâm gia những thứ tai họa ngầm này đây?”

Ánh mắt Quách tri phủ thoáng qua một tia sáng lên một chút, cúi người xuống nâng cằm Thiên Vân lên, cười tà nói: “Vậy ta cũng muốn xem một chút, đầu óc của người có phải giống như thân thể của người sử dụng tốt như vậy hay không.”

Hắn lập tức đẩy váy trên người Thiên Vân, nhanh chóng ôm giữ Oanh Oanh, một phòng hỗn độn xốc xếch.

“Lãnh Dịch, mua cho ngươi cái mặt nạ như thế nào?” Hách Liên Tuyên Mẫn giơ một mặt nạ ở trước mặt hấn loay hoay.

“Đều nghe công tử.” Lãnh Dịch khom người nói.

“Thật ra thì ngươi lại dịch dung, tại sao không làm cho mình tuấn tú hơn chút chứ, ai.” Hách Liên Tuyên Mẫn tấm tắc nói.

“Ta cảm thấy không cần thiết.”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười cười mà nói: “Ban đầu ta chính là coi trọng lãnh và tuyệt của ngươi, cõi đời này một người ngươi muốn giết sợ rằng ít có người có thể tuốt tay sống trộm, cho nên ngươi cũng không cần sợ có người dựa theo diện mạo của ngươi tìm tới trả thù, quang minh lỗi lạc đi.”

“Ta công tử khích lệ.”

“Phía trước chính là Bất Dạ Thành rồi, chúng ta không ngại đi trước ném thử món ăn một chút?” Hách Liên Tuyên Mẫn sai bước hướng về phía trước cửa hàng tráng lệ mà đi, ý cười dạt dào.

Chương 100

Chuẩn Bị Diệt Trừ Cái Đình Trong Mắt (1)

Trang trí bên trong tổng điểm Bất Dạ Thành so ra cao hơn một tầng so với chi nhánh ở Diệu Châu. Nếu không phải Hách Liên Tuyên Mẫn tự mình đến đây, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới Bất Dạ Thành Hoa Châu thành có trình độ phát triển và khí phái như vậy. Không trách được các đại thần quan viên đều nói, bình sanh không đến tổng điểm một lần, thì coi như chưa từng thể nghiệm vị thức ăn ngon nhất Thánh quốc. Hách Liên Tuyên Mẫn nghĩ, chỉ với kết cấu và trang hoàng ở nơi này, cũng đủ để cho một người khách đối với đồ ăn thông thường nâng cao một cấp độ, tràn đầy hảo cảm vô hình.

“Hai vị khách quan mời vào bên trong.”

Bọn họ vừa bước vào cửa, tiểu nhị liền tiến lên nghênh đón, nhưng mà so sánh nơi khác hẳn đã trải qua cùng với nơi này thì tiểu nhị ở đây không có cái loại hơi thở con buôn đó, mà là rất là văn nhã, khuôn mặt tươi cười nghênh tiếp, tiến lên khẽ khom người giơ tay lên đón khách cho đến khi ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống thì có nữ tử dung mạo xinh đẹp thướt tha đi đến, tuổi trẻ trang nhã không lả loi, giơ bình trà lên, đưa lên hai ly trà xanh thượng hạng, sau đó đưa lên hai phần thực đơn tinh xảo mạ vàng, giọng nói mềm mại ôn hòa như cô gái Phương Nam: “Mời hai vị khách quan chọn món ăn.”

Loại đãi ngộ này, ngay cả là Hoàng thượng chịu sự phục vụ của cung nữ trong hoàng cung cũng không có hưởng thụ qua như thế. Cả phòng ấm áp, kèm theo ánh mặt trời ôn hòa chiếu rọi, ghé đây mây thoải mái dễ chịu, trên vách

tường vẽ bức tranh Cao Sơn Lưu Thủy thấm vào lòng người. Nhấp một ngụm trà sẽ cảm thấy thư thái hoạt huyết, cả người cũng nhẹ nhõm gấp trăm lần, mà mùi cơm chín bên trong nhà càng thêm làm người ta thêm nhỏ dãi không kịp chờ đợi muốn thưởng thức mỹ vị.

“Ha ha, vừa ngồi xuống thế này, ngược lại thật có cảm giác đói bụng.” Hách Liên Tuyên Mẫn khép cây quạt lại để ở một bên, hướng về phía Lãnh Dịch ngồi đối diện tự nhiên cười cười mà nói: “Hôm nay do người làm chủ, món ăn ở trên này xem ra cũng không tệ, ta không quyết định được, cứ cho là ta ban thưởng yến tiệc cho ngươi.”

Lãnh Dịch khẽ gật đầu, dò xét cẩn thận tên món ăn kỳ lạ trên thực đơn, so với những món ăn (toàn tịch) được truyền ngày trước của hoàng thượng cũng muốn đa dạng. Mặc dù Lãnh Dịch không hiểu ra sao nhưng mà cũng không có ý định để cho hoàng thượng tự mình chọn món ăn. Bởi vì như vậy sẽ làm tổn hại mặt mũi của hắn, vì vậy lựa chọn vài thức ăn thông thường trên thực đơn.

“Mùi vị này thật là tuyệt!” Một tiếng cười to từ bàn kế bên truyền đến, mọi người rói rít nhìn sang nhưng chỉ là nhìn liếc qua một chút rồi tất cả lại chú ý ăn cơm của riêng mình, chỉ là ánh mắt Hách Liên Tuyên Mẫn lại không rời khỏi người vừa nói chuyện.

Người nọ chính là đương kim Thừa Tướng mỗi ngày vào triều cũng sẽ đối mặt cùng Hách Liên Tuyên Mẫn, mà ngồi chung bàn với hắn còn có hai ba quan nhân phẩm cấp khác. Mà một khi nhìn kỹ, trong một phòng ăn này người hỗn tạp có quan to hiền quý và dân chúng bình dân, giá món ăn không mắc nhưng hàng thật đúng giá. Nơi gọi là tổng bộ của Bất Dạ Thành được mọi người đánh giá rất cao. Nghe nói người mới tới đây lần đầu, đến lần thứ hai sẽ được ghi tên vào sổ. Mục tiêu bọn họ hướng tới chính là mọi người đều có cơ hội ăn được đồ ăn tốt nhất một cách bình đẳng, tránh trường hợp có người đặt bao hết hoặc là hưởng thụ một mình.

“A, Bất Dạ Thành này thật là nổi tiếng.” Hách Liên Tuyên Mẫn khẽ mỉm cười quan sát người đang ngồi ở đây, cũng buông xuống dáng vẻ kiêu ngạo và quan uy ngày thường, cho dù là giữa người phú quý và bình dân dân chúng cũng không có hiềm khích, một mảnh ôn hòa.

“Ngươi cảm thấy nơi này như thế nào?” Hách Liên Tuyên Mẫn hỏi.

Lãnh Dịch hơi trầm ngâm, nói: “Tường hòa yên tĩnh, làm cho người ta không khỏi có cảm giác an tâm.”

“Ha ha, ngay cả Lãnh Dịch luôn luôn cảnh giác mười phần, đến nơi này cũng sẽ có cảm giác an tâm?”

Sắc mặt Lãnh Dịch trầm xuống, đáp: “Thần...”

Hách Liên Tuyên Mẫn đưa tay khẽ ngăn cười nói: “Không có ý tứ trách cứ ngươi, ta cũng có loại cảm giác này, đã quen nhìn lục đục đầu đá trong cung rồi,

đã quen nhìn các đại thần ở giữa kết bè kết cánh rồi, chuyện ưu phiền trong thiên hạ từng cái đều lướt qua ở trước mắt của ta. Nhưng nơi này hình như không có phân tranh không có ham muốn cá nhân, ta cũng rất thoải mái. Ta chỉ là đang suy nghĩ, dạng nhân tài như thế nào mới có thể xử lý ngay ngắn rõ ràng như thế. Hơn nữa không ngừng mở rộng thương nghiệp của gia tộc, mà người có một cái đầu óc khôn khéo này... Nếu nói trị quốc có thể càng thêm thích hợp hơn trăm hay không...”

Hách Liên Tuyên Mẫn nói đùa khiến Lãnh Dịch cảm thấy có một chút oán giận xen lẫn trong đó, mặc dù nụ cười trên mặt hắn chưa giảm, nhưng ánh mắt đã sắc bén hơn rất nhiều.

“Nguyên Phong ca ca, nhanh lên một chút đi! Không đi nữa sẽ không tới kịp đây!”

Một bóng dáng màu đỏ tung bay ra ngoài, thời điểm chui ra khỏi rèm châu ngọc thạch tron bóng, màu đỏ tươi đẹp khác thường dễ thấy, khiến cho Hách Liên Tuyên Mẫn cũng không nhịn được mà sững sốt.

Nàng kia mắt hạnh như nước, long lanh phơi phới, giống như nhẹ nhàng nháy mắt là có thể rơi ra một viên thủy tinh. Mà nàng có mái tóc đen suôn dài như thác nước buộc lên thật cao như một đuôi ngựa, coi như tiện lợi quấn lên mà hiên ngang, nụ cười sáng láng hai hàng hàm răng trắng nõn tạo thành đường cong đẹp mắt, giống như là một vòng mặt trời từ phía trên đời xuống đi giá đến nơi này, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng.

Ít có thể chứng kiến có cô gái sáng láng và hoạt bát như thế, Hách Liên Tuyên Mẫn không khỏi có chút mất hồn.

Trong cung cô gái làm ra vẻ mềm mại, tự nhiên thanh thản, mặc dù thướt tha duyên dáng nhưng có chút vô cùng giả tạo. Mặc dù mở miệng làm văn chương biết được lễ tiết, nhưng quá coi trọng lễ quân thần để cho hắn không cảm thấy được một chút ôn tồn thoải mái, chỉ là ngăn cách. Mà cô gái linh động như chim Yến trước mắt này lại làm cho hắn chột có chút cảm giác ấm áp, mỗi tiếng nói hành động đều là làm theo cảm tính.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh mắt Hách Liên Tuyên Mẫn chỉ dừng lại trong nháy mắt, ngay sau đó liền hết sức chăm chú trên thân người đồng thời từ bên trong đi ra. Người nọ áo tơ trắng thuần như ánh trăng, ung dung hoa quý, sắc mặt tuấn tú văn nhã, nếu không phải người người cũng biết thân phận của hắn, quả quyết sẽ không cảm thấy công tử phong nhã này cũng là người dính hơi tiền nhiều nhất trong khắp thiên hạ.

“Muội chậm chút, người bọn họ hai ngày sau mới có thể lên đường, chào từ biệt cũng không gấp gấp nửa khắc này.” Bạch Nguyên Phong cung chiều cười một tiếng, đi tới dắt bàn tay Tư Đồ Tinh Nhi bao ở trong lòng bàn tay cười nói: “Nếu như không lôi kéo muội... muội liền muốn cao bay xa chạy như chim nhỏ phải không?”

Sắc mặt Tư Đồ Tinh Nhi ửng hồng, có chút không biết làm sao, ngay cả là cô gái lạnh lẽo như thế cũng sẽ có dáng vẻ xấu hổ thẹn thùng của cô gái nhỏ, làm cho người ta nhìn thấy càng thêm động dung.

“Thật ra thì muội cũng là gấp gáp đi nhìn Tiểu Tịch tỷ tỷ làm sữa ô mai, nghe nói Thành Trác ca ca tự mình đục băng đấy. Huynh không biết chứ, kiếm pháp Lâm gia được kêu là xuất thần nhập hóa, huynh gặp qua Phượng Hoàng song kiếm thiên hạ tiếng tăm lừng lẫy đồng thời xuất động lại là vì đục băng ư, ngàn năm khó gặp!” Trong mắt Tư Đồ Tinh Nhi mang theo vô hạn sùng bái và ước ao, Bạch Nguyên Phong bất đắc dĩ mà lắc đầu cười nói: “Thật là hết cách với muội, chúng ta...”

Hắn ôm lấy Tư Đồ Tinh Nhi vừa muốn đi về phía trước, mắt thoáng nhìn, không ngờ thấy được một người.

Lại là cửu ngũ chí tôn, Hoàng đế Thánh quốc Hách Liên Tuyên Mẫn, đang ngồi ở nơi đó miệng hơi cười nhìn hai người bọn hắn đang tình chàng ý thiếp.

Hàng năm, Bạch Nguyên Phong sẽ tiến cung tặng lễ, mà Hách Liên Tuyên Mẫn, là người mà hắn tuyệt đối sẽ không nhận làm, nhưng lại không hợp thời ngoài ý liệu xuất hiện ở trước mặt của mình, cái gọi là người đến không có ý tốt, Bạch Nguyên Phong cũng không có buông lỏng cảnh giác.

“Tinh Nhi, muội đi trước vào trong xe ngựa một chút, đồ chúng ta mang đi cho bọn họ có đủ không, chuẩn bị một chút thôi. Ta quên mất còn có một món nợ phải kết toán, rất nhanh thôi, muội chờ ta.”

Bạch Nguyên Phong cười ôn hòa nói với Tư Đồ Tinh Nhi, Tinh Nhi gật gật đầu mà nói: “Muội đi kiểm tra một chút đồ ăn ngon mang đi cho bọn hắn có chính tề hay không, huynh nhanh một chút nha.”

Tiến bước Tư Đồ Tinh Nhi, Bạch Nguyên Phong cười nhạt, không lên tiếng ngồi vào đối diện với Hách Liên Tuyên Mẫn, khẽ gật đầu với Lãnh Dịch, hướng Hách Liên Tuyên Mẫn khẽ mỉm cười nói: “Ngài quang lâm, vẻ vang cho kẻ hèn này, vô cùng vinh hạnh.”

Hách Liên Tuyên Mẫn cười một cái nói: “Nơi này là chỗ của ngươi, tùy ý một chút là được.”

Đúng lúc đó tỷ nữ liền tiếp đưa đồ ăn lên, rất nhanh bày đầy cái bàn, Bạch Nguyên Phong ra lệnh lấy ra một bầu Kiếm Nam Xuân thượng hạng, rót đầy ba chén kính Hách Liên Tuyên Mẫn nói: “Mời.”

Hách Liên Tuyên Mẫn uống một hơi cạn sạch, Lãnh Dịch chỉ là nhàn nhạt nhấp môi một cái, làm người hộ vệ bên cạnh hoàng thượng phải giữ vững hoàn toàn tỉnh táo, tuyệt đối không thể vì rượu mà hỏng việc.

“Không biết, lần này ngài tới...” Bạch Nguyên Phong để ly rượu xuống, cung kính hỏi.

Hách Liên Tuyên Mẫn dựa ra phía sau, làm bộ dáng tùy ý nói: “Chỉ là vi phục xuất tuần mà thôi, nghĩ đến cửa hàng của người ở chỗ này nên muốn ghé một chút cho biết. Quả nhiên là danh bất hư truyền, đầu óc buôn bán của ái khanh ở toàn bộ trên dưới Thánh quốc sợ rằng không người nào có thể đuổi kịp, điếm này, làm ta cũng phải cam bái hạ phong đấy.”

“Không dám. Ngài là Thánh nhân anh minh, thiên hạ xã tắc to lớn như thế, làm sao kinh doanh mua bán có thể so sánh được, quá khen quá khen rồi.” Bạch Nguyên Phong cười nhạt một tiếng, cảm thấy Tiểu Diện Hồ (hồ biết cười) này ý vị thâm sâu, xem ra, hắn vẫn là làm cái đỉnh trong mắt, không có một Hoàng đế nào có thể dễ dàng tha thứ đối với sự vật tồn tại uy hiếp cho mình xuất hiện, tâm tư của hắn (Hách Liên Tuyên Mẫn) thật trọng, nên càng phải như vậy.

“Ái khanh là muốn đi đến nơi nào sao?” Hách Liên Tuyên Mẫn nhắc đũa gắp một con tôm đã lột vỏ, dò xét cẩn thận sắc màu gọn gàng, sau đó há miệng cắn xuống.

“Muốn đi tới Lâm gia Hoa Châu dự tiệc tiễn đưa một người bạn cũ.” Bạch Nguyên Phong đáp.

“Lâm gia... Nghe nói Bạch Nguyên Phong lòng dạ rộng rãi hào phóng khảng khái, giao tiếp bằng hữu rất rộng, bất luận là bình dân hay là người hiền hách đều có thể hết sức chân thành mà đối đãi. Xem ra ái khanh thật là một nhân tài khó được, nhưng vì sao, không đảm đương một quan chức đốc sức cho triều đình đây?” Khóe miệng Hách Liên Tuyên Mẫn nhíu lại hỏi: “Hay là ái khanh cảm thấy, quan chức nhỏ nhỏ, không đủ phù hợp với thân phận của người?”

Bạch Nguyên Phong càng chắc chắn người đến không có ý tốt, xem ra kế hoạch mình bo bo giữ mình vẫn bị thất bại, vẫn cho là y vào di chiếu Thánh quốc Thủy Hoàng lưu lại mà có thể bảo vệ một cái tánh mạng cho mình, nhưng hôm nay xem ra, thủ đoạn của Hách Liên Tuyên Mẫn đủ để cho hắn đi vào chỗ chết.

Hắn cúi đầu xuống, trấn định nói: “Buôn bán chỉ là dùng hơi chút khôn vặt, mà trị quốc phải là Đại Trí Tuệ, Bạch Nguyên Phong ta trời sinh không thích bị trói buộc nhận quà tặng bị ràng buộc, tự nhận là càng không cách nào tạo phúc xã tắc. Thiên hạ rộng lớn người tài rất nhiều, người đọc sách trong lòng chí lớn lo cho thiên hạ, bất luận là người nào so với ta cũng đều càng nóng lòng đốc sức tạo phúc cho dân chúng với hoàng thượng, Nguyên Phong vốn chỉ là một người vì tư lợi, bình thường như thế làm sao có thể gánh vác được.”

Hách Liên Tuyên Mẫn tự mình rót cho hắn một ly rượu, Bạch Nguyên Phong cung kính nâng chén đón chào, nhưng rượu lại đầy tràn, theo miệng ly rơi xuống, rót vào trong thức ăn ở trên bàn.

“Chén đầy phải tràn, làm người cũng như thế.” Trong nụ cười của hắn mang ý nghĩ sâu xa, Bạch Nguyên Phong khẽ vuốt cằm nói: “Cẩn tuân dạy bảo.”

Lúc Tư Đồ Tinh Nhi trở lại, rất là kỳ quái tại sao vẻ mặt Bạch Nguyên Phong có vẻ luống cuống như thế, lúc bọn họ rời đi nàng cảm thấy tay của hắn lạnh như băng, lòng bàn tay còn có rất nhiều mồ hôi rỉ ra.